Frumoasa din p

A fost odată un împărat și o împărăteasă care erau așa de supărați, că n'aveau copii, dar așa de supărați cum nu se mai află. Și au umblat ei pe la toate scăldătoarele făcătoare de minuni; molifte, hagialâcuri, acatiste, de toate au încercat, și degeaba le-a fost. Până'n sfârșit împărăteasa purcese grea și născu o fată. Au făcut un botez mare: și au chemat ca să fie nașe fetei toate zânele câte s'au aflat în împărăția ceea (șapte la număr), așa că fiecare din ele făcându-i un dar, cum era obiceiul zânelor pe vremea de-atunci, crăiasa să fie înzestrată cu toate podoabele de pe lume.

După slujba botezului, toți oaspeții se întoarseră la palatul împăratului, unde se pregătise un mare ospăț în cinstea zânelor. De fiecare zână s'a pus câte un tacâm minunat, cu o cutioară de aur curat în care se cuprindea o lingură, o furculiță și un cuțit tot de aur, împodobite cu diamante și cu rubine. Dar în vreme ce fiecare se așeza la masă, intră și o zână bătrână, pe care uitaseră cu toții s'o pofteasca la botez, căci de mai bine de cinzeci de ani nu mai coborâse din turn și lumea o crezuse moartă sau fermecată. Împăratul porunci să-i pună un tacâm, dar nu se mai găsi ca pentru celelalte, pentru că nu dăduse să-i facă decât șapte, pentru cele șapte zâne. Bătrâna se socoti disprețuită și mormâi câteva amenințări printre dinți. Una din zânele cele tinere care sta lângă dânsa, o auzi și gândindu-se că ar putea să-i facă cine știe ce dar urât micei crăese, se ascunse, îndată ce se ridicară dela masă, după o perdea, astfel ca să poată vorbi cea din urmă și să poată drege pe cât îi va sta în putere, răul pe care bătrâna i l'ar fi făcut.

In vremea asta zânele începură să dăruiască fiecare pe crăiasă. Cea mai tânără din ele, îi dete darul de a fi cea mai frumoasă ființă de pe lume. Cea de-a doua, să fie cuminte ca un înger. A treia, să aibă o gingășie neasemănată în tot ce-o face. A patra, să n'o întreacă nimeni la joc. A cincea, să cânte ca o privighetoare, și cea de-a șasea, să fie îndemânatecă la toate. Venind și rândul zânei celei bătrâne, ea zise, clătinând din cap, mai mult de ciudă, decât de slăbiciunea bătrâneței, că fata împăratului se va înțepa la mână cu un fus și va muri.

Acest dar cumplit îngrozi pe toată lumea, și toți lăcrămară. In clipa asta zâna cea tânără ieși de după perdeaua de unde sta ascunsă, și rosti cu glas tare cuvintele acestea: „Să n'aveți grijă, împărate și tu, împărăteasă. Fata voastră n'are să moară; e drept că nu am destulă putere să dezleg pe de-a'ntregul ceiace a legat cea mai bătrână ca mine. Crăiasa se va înțepa la mână cu un fus, dar în loc să moară, va cădea numai într'un somn adânc ce va ținea o sută de ani, după care feciorul unui împărat va veni s'o trezească".

Impăratul, pentru a căuta să ocolească nenorocirea prevestită de zâna cea bătrână, dădu o poruncă prin care oprea pe oricine să mai toarcă cu fusul, nici de a mai ținea fuse în casă, sub pedeapsă de moarte.

La vreo cincisprezece sau șaisprezece ani dela această întâmplare, împăratul și împărăteasa fiind duși la unul din palatele lor la țară, s'a făcut că tânăra crăiasă alergând într'o zi prin palat și urcând din cămară în cămară, ajunse până'n înaltul unui turn, într'o chilioară unde o babă bătrână sta singură și torcea un fuior. Bătrâna asta n'auzise, pe semne, de porunca împăratului. — „Ce faci acolo, mătușe?" a întrebat crăiasa. —„Torc, fata mea"—i-a răspuns bătrâna care n'o cunoștea cine-i. — „Vai, ce frumos!" zise iar crăiasa. „Dar cum faci ca să torci? Ia dă-mi să văd, n'aș putea să fac și eu ca tine?" Dar nu apucă bine să ia fusul în mână, sau că voia zânelor era să fie așa, ea se împunse la un deget și căzu fără simțiri.

Atunci împăratul, care se'ntorsese acasă și care urcă numai decât auzind zgomotul, își aduse aminte de proorocirea zânelor și gândindu-se cu multă înțelepciune că aceasta trebuia să se întâmple, de oarece așa spuseseră zânele, porunci să așeze pe crăiasă în cel mai frumos iatac din palat, într'un crivat cu o horbo tă de aur și un înger, așa căci leșinul i rase farmece jii ei erau ca mărgeanul. N